

næsten overnaturlig Vis havde holdt hende oprejst, lagde en fremmedartet Strengthed i Ansigtstrykket og i de lyse, ligesom synsk fremadstirrende Øjne.

Det Blik, der nu mødte Per fra disse Øjne, og den Maade, hvorpaa Moderen, da han kom hen for at hilse, uvilkaarlig et Øjeblik holdt ham tilbage med sin Haand, som ventede hun straks en Tilstaaelse af ham, levnede hos Per ingen Tvivl om Rigtigheden af den Mistanke, som Søsterens Udbrud havde vakt. Dog, Moderkærligheden fik hurtig Overmagten hos hende. Mens Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder, tog hun hans Hoved mellem sine Hænder og kyssede hans Pande.

Derpaa gik hun hen til Sengen og sank tavs ned paa en Kurvestol, der stod ved Hovedgærdet. Fremoverbøjet blev hun siddende der med Haanden for Øjnene — som om hun alligevel ikke helt taalte Synet af ham.

Da hun atter vilde til at tale, kom Sygeplejersken ind fra Dagligstuen, og sammen med hende viste sig en ældre Mand i sorte Klæder og med Hat i Haanden. Det var Huslægen, der kom paa sit sædvanlige Formiddagsbesøg.

Paa et Tegn fra Moderen trak Signe og Per sig tilbage, og Sygeplejersken lukkede Døren til efter dem.

Per saae slet ikke Moderen mere den Dag, og